

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Mgr. M.B.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **CENTRAL GROUP, a. s.**, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, IČ 639 99 102 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2011 čj. S-MHMP 336128/2011/OST/Li/Ko,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby (dále jen stavební úřad), ze dne 28. 1. 2011 č. j. MCP8 115105/2010 sp.zn. MCP8 068743/2010/OV.La a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení, společnosti CENTRAL GROUP, a. s. (dále jen stavebník), vydal rozhodnutí o dělení pozemků v k. ú. Březiněves uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí a současně vydal změnu rozhodnutí o umístění stavby a o dělení pozemků pro stavbu „obytný soubor N.B. – P.8, k. ú. Březiněves“ na pozemcích uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí.

V částech I až III žaloby žalobce identifikuje žalobou napadené rozhodnutí a stručně shrnuje jeho obsah.

Pod bodem IV žalobce namítá, že žalovaný se odmítl zabývat některými odvolacími důvody uvedenými žalobcem v odvolání. Tím podle názoru žalobce nepřipustně ignoroval právo žalobce procesně se domáhat nápravy protizákonného prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že jeho odvolání bylo nepřezkoumatelné. K tomu uvádí, že ve svém odvolání nejprve vypočetl některé náležitosti předepsané správním řádem pro obsah správního rozhodnutí a dále uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu tyto náležitosti postrádá. S výčtem těchto nedostatků rozhodnutí stavebního úřadu se žalovaný vypořádal zcela nepřipustně.

Závěr žalovaného, že odvolatel pouze citoval jednotlivá ustanovení a neuvedl, jakým konkrétním způsobem došlo k porušení jednotlivých ustanovení, nelze považovat za mající oporu v platném právu. Takovýto závěr totiž zcela popírá text odvolání a je pro žalobce nepochopitelný. Podle názoru žalobce zcela postačuje, pokud uvede jako odvolací důvod, že určité rozhodnutí postrádá konkrétní zákonem předepsanou náležitost, kterou v odvolání označil. V takovém případě snad ani nelze být konkrétnější. V důsledku uvedeného postupu nejen že se žalovaný vůbec nezabýval odvolacími argumenty žalobce, ale zjevně se ani neobtěžoval si odvolání důkladně přečíst.

V žalobní námitce V žalobce uvádí, že žalovaný zcela ignoroval svoji povinnost přezkoumat prvoinstanční rozhodnutí tak, jak mu to ukládá ust. § 89 odst. 2 věta první správního řádu, podle níž odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalovaný tuto svoji povinnost nesplnil ani přesto, že žalobce ve svém odvolání zcela jasně a instruktivně poukázal na zjevné nedostatky rozhodnutí stavebního úřadu, které spočívaly v absenci vyjmenovaných náležitostí. Některé z těchto nedostatků pak žalobce v odvolání zmiňuje a vytýká v dalším textu odvolání, například absenci uvedení podkladů pro vydání rozhodnutí. Zcela zjevně toto uniklo pozornosti žalovaného, který se tím vůbec nezabýval. Žalovaný se na místo plnění svých zákonných povinností omezil na bagatelizaci odvolacích důvodů uvedených žalobcem v odvolání. Konečný výstup vtělený do textu napadeného rozhodnutí nelze považovat za nic jiného než za projev naprosté zvlů a arogance správního orgánu.

V žalobní námitce VI žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí se vůbec nezmiňuje o některých odvolacích důvodech. Žalobce například v bodě 1.7 uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje uvedení podkladů, na základě kterých bylo vydáno, přitom uvedení takových podkladů je jednou ze základních náležitostí každého správního rozhodnutí. Absence této náležitosti představuje závažnou formální vadu každého rozhodnutí a činí je zcela nepřezkoumatelným.

Žalobce považuje postup žalovaného za zcela nepřipustný, neboť nejenže postupoval v rozporu s ust. § 89 správního řádu, ale navíc degradoval odvolací řízení na zcela bezduchou proceduru, kdy si žalovaný selektivně vybral pouze některé v odvolání zmíněné důvody, kterými se hodlal v napadeném rozhodnutí zabývat a ostatní zcela svévolně ignoroval, ačkoliv relevantně poukazovaly na rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem.

V části VII žaloby žalobce podává návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém soud rozhodl usnesením ze dne 3. 1. 2012 č.j. 10 A 314/2011-57 tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

V části VIII žaloby žalobce uvádí navrhovaný petit a žádá zde, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou, a navrhl, aby byla zamítnuta. K námitce pod bodem IV žaloby žalovaný uvedl, že žalobce ve svém odvolání skutečně pouze citoval jednotlivá ustanovení platných právních předpisů. Následně toliko uvedl, že absence těchto podstatných náležitostí rozhodnutí způsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí v nejširším smyslu. Žalovaný se s těmito námitkami vypořádal tak, že uvedl, že v odvolacím řízení je oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu, tedy z hlediska jeho souladu s veřejným zájmem a dále jen v rozsahu odvolacích námitek. Současně konstatoval, že již z textu jednotlivých odvolacích námitek je naprosto zřejmé, že odvolatel pouze citoval jednotlivá ustanovení stavebního zákona nebo správního řádu, avšak neuvedl, jakým konkrétním způsobem došlo k porušení jednotlivých ustanovení stavebního zákona. V obecné rovině proto žalovaný uvedl, že stavební úřad své rozhodnutí odůvodnil a odůvodnil též, jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení a obecným přezkoumáním nezjistil právní ani věcné vady, které by způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí, s tím, že stavební úřad své rozhodnutí řádně odůvodnil.

K žalobní námitce V žalovaný poukázal na to, že žalobce v první části této námitky účelově citoval pouze větu první ust. § 89 odst. 2 správního řádu, ačkoliv text tohoto ustanovení má pokračování, které je pro konání odvolacího orgánu velmi důležité. K údajnému konkrétnímu pochybení, ve kterém je poukazováno na absenci uvedení podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný uvedl, že v prvoinstančním rozhodnutí je přehledně uvedeno, z jakých právních předpisů stavební úřad vycházel, na straně 8 a 9 tohoto rozhodnutí je taxativně uvedeno 27 stanovisek dotčených orgánů identifikovaných číslem jednací a datem vydání, dále uvedl 6 vyjádření vlastníků správců inženýrských sítí a dále vyjádření dalších 16 organizací.

K žalobní námitce VI žalovaný uvedl, že k otázce podkladů pro vydání prvoinstančního rozhodnutí se vyjádřil v předchozím bodě. Pokud žalobce namítá, že není zřejmé, na základě jakých podkladů stavební úřad své rozhodnutí vydal, žalovaný opětovně uvádí, že podklady pro vydání rozhodnutí jsou v prvoinstančním rozhodnutí výslovně uvedeny. K odvolacímu bodu 1.7 žalovaný uvádí, že tato odvolací námitka se týká údajného zásahu do práv žalobce „na přiměřený osvit a oslunění jeho nemovitostí a potažmo na jejich užívání“ s tím, že stavební úřad se při vypořádání s touto námitkou odvolal na články 22 a čl. 23 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy a konstatoval, že záměr investora je vyhovující s odkazem na studii oslunění a denního osvětlení ze dne 29. 11. 2010. K tomu žalovaný odkázal na text svého rozhodnutí, kdy k této námitce poukázal na to, že součástí dokumentace byla studie oslunění a denního osvětlení a že stavební úřad studie oslunění označil jako podklad pro vydání svého rozhodnutí při projednávání námitky žalobce k této věci.

Stavebník, který uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení, se vyjádřil k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, k věci samé se však nijak nevyjádřil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel

přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Stavební úřad k žádosti stavebníka dne 12. 7. 2005 vydal rozhodnutí čj. OV/2005/1065/Ce o umístění stavby „obytný soubor N.B.“ a o dělení pozemků pro tuto stavbu.

Dne 24. 6. 2010 podal stavebník žádost o změnu tohoto rozhodnutí, která spočívá v nahrazení dvou původně umístěných parkově upravených ploch výstavbou rodinných domů.

Žalobce v prvostupňovém řízení podal proti této změně územního rozhodnutí námitky. Dne 28. 1. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí čj. MCP8 115105/2010, sp.zn. MCP8 068743/2010/OV.La, kterým žádosti o vydání změny územního rozhodnutí vyhověl. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2011 čj. S-MHMP 336128/2011/OST/Li/Ko tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Podrobněji bude obsah spisového materiálu rekapitulován níže v souvislosti s jednotlivými žalobními námitkami.

Jednotlivé žalobní námitky soud posoudil následujícím způsobem:

K žalobní námitce IV – ignorace vad vytýkaných prvoinstančním rozhodnutím:

Žalobce v bodech 1.1 až 1.4 svého odvolání doslovně citoval ust. § 68 odst. 3 správního řádu, § 89 odst. 5 stavebního zákona, § 90 písm. e) stavebního zákona a § 92 odst. 1 stavebního zákona. Následně uvedl: „Tyto uvedené části tvoří podstatné náležitosti rozhodnutí správního orgánu. Jejich absence způsobuje nezákonnost takového rozhodnutí v nejširším smyslu. Při konfrontaci rozhodnutí s výše uvedenými, zákonem vyžadovanými náležitostmi, je patrné, že rozhodnutí pro absenci náležitostí uvedených výše trpí vadami, přičemž s některými námitkami se stavební úřad v rozhodnutí vůbec nevypořádal.“

Žalovaný k tomu v rozhodnutí uvedl: „Odvolací orgán k těmto námitkám uvádí, že již uvedl, že v odvolacím řízení je oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu, tedy z hlediska jeho souladu s veřejným zájmem a dále jen v rozsahu odvolacích námitek. Již z textu jednotlivých odvolacích námitek je naprosto zřejmé, že odvolatel v uvedených čtyřech případech pouze citoval jednotlivá ustanovení stavebního zákona nebo správního řádu, neuvedl však jakým konkrétním způsobem došlo k porušení jednotlivých ustanovení stavebního zákona. Odvolací orgán konstatuje, že popsané námitky jsou obecně formulované a nepřezkoumatelné. V obecné rovině odvolací orgán konstatuje, že stavební úřad své rozhodnutí odůvodnil a odůvodnil též, jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení a obecným přezkoumáním nezjistil právní ani věcné vady, které by způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí a konstatuje, že stavební úřad své rozhodnutí řádně odůvodnil.“

Soud považuje způsob, jakým se žalovaný vyrovnal s odvolacími námitkami pod bodem 1.1 až 1.4 odvolání za dostatečný. Žalobce v žalobě tvrdí, že v odvolání označil konkrétní zákonem předepsanou náležitost, kterou dle jeho názoru rozhodnutí stavebního úřadu postrádá, a že nemohl být konkrétnější. S tímto jeho názorem soud ovšem nesouhlasí. Žalobce totiž v této části odvolání skutečně neuvedl, co přesně prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje. Z jeho tvrzení lze dovodit, že žalobce se domnívá, že s některou z jeho námitek uplatněných v prvoinstančním řízení se stavební úřad dostatečně nevypořádal, avšak neuvádí, kterou svoji konkrétní námitku má na mysli. Vypořádání námitek žalobce se

přítom stavební úřad věnuje poměrně obsáhle na str. 13 a 14 svého rozhodnutí a nelze tedy říci, že by je zcela pominul a ignoroval.

V této souvislosti lze poukázat na závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58:

Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se vztahují k výkladu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. k otázce toho, jak má vypadat řádně uplatněný žalobní bod ve správní žalobě. V dané věci je sice předmětem sporu otázka toho, jak má vypadat „řádně uplatněná“ odvolací námitka ve správním řízení, avšak soud nevidí důvod, proč by měl k výkladu této otázky zaujímat výrazně odlišný postoj.

Lze proto konstatovat, že žalobce se v odvolání kromě citace právních předpisů skutečně omezil toliko na obecné konstatování, že prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu s těmito právními předpisy a že „s některými námitkami se stavební úřad v rozhodnutí vůbec nevypořádal“. Na takto obecně formulovanou námitku skutečně nemohl žalovaný odpovědět nijak konkrétněji, než když uvedl, že dle jeho názoru rozhodnutí stavebního úřadu dostatečně reaguje na všechny námitky uplatněné žalobcem a že je dostatečně odůvodněno. Jinými slovy řečeno míra konkrétnosti uplatněné odvolací námitky do značné míry předurčuje míru konkrétnosti způsobu, jakým se s takovou námitkou může odvolací orgán vypořádat. Žalobce přitom ani v žalobě konkrétně nespecifikuje, s kterou jeho námitkou se stavební úřad nevypořádal. Soud přitom není oprávněn sám dohledávat možné vady žalobou napadeného rozhodnutí a rušit rozhodnutí správního orgánu z důvodů, které žalobce v žalobě neuvede.

K žalobní námitce V – rozsah přezkumu odvolacího správního orgánu

O této žalobní námitce platí bezesbýtku závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zmíněné již shora. Žalobce v žalobě totiž pouze cituje část odůvodnění žalovaného, následně cituje ust. § 89 odst. 2 správního řádu a uvádí, že „žalovaný tuto svoji základní povinnost nesplnil“, „uniklo to jeho pozornosti“, „vůbec se tímto nezabýval“ a že namísto „plnění svých zákonných povinností se omezil na bagatelizaci odvolacích důvodů“. Žalobce však v této části vůbec neuvádí, v čem vlastně rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s citovaným ust. správního řádu spatřuje, tj. neuvádí, v čem žalovaný nepřezkoumal soulad prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy či s kterými odvolacími námitkami se nevypořádal. Konkrétně zmiňuje toliko námitku absence podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, již se věnuje v další žalobní námitce a soud se k ní vyjádří níže.

K žalobní námitce VI – ignorace dalších odvolacích důvodů žalobce

V této žalobní námitce žalobce konkrétně uvádí, že v bodě 1.7 odvolání poukazoval na to, že prvoinstanční rozhodnutí vůbec neobsahuje uvedení podkladů, na základě kterých bylo vydáno a že žalovaný se s touto námitkou nevypořádal.

V bodě 1.7 odvolání žalobce v souvislosti s námitkou ohledně oslunění nesouhlasil s tím, že stavební úřad se s touto námitkou vypořádal odkazem na studii oslunění a denního osvětlení ze dne 29. 11. 2010 zpracovanou P.P. a M.S. a dále uvádí, že z textu rozhodnutí nijak nevyplývá, že by tato studie byla podkladem pro rozhodnutí. Následně doslova uvádí: „*Ostatně po stránce uvedení podkladů, na základě kterých stavební úřad své rozhodnutí vydal, trpí rozhodnutí podstatnou formální vadou - v celém textu o nich není ani zmínka, ač mu to správní řád expressis verbis ukládá.*“

Žalovaný k této odvolací námitce reagoval na konkrétní výtky žalobce týkající se souladu stavby s čl. 22, čl. 23 a čl. 24 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, tj. osvětlení a oslunění. Lze připustit, že se výslovně nevyjádřil k výtce žalobce týkající se uvedení podkladů pro rozhodnutí. Soud přesto nepřistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a to z následujících důvodů:

Namítal-li žalobce v odvolání, že stavební úřad se s určitou námitkou vypořádal odkazem na konkrétní studii, a zároveň uváděl, že z textu rozhodnutí nevyplývá, že by tato studie byla podkladem pro rozhodnutí, jde o tvrzení vnitřně rozporné. Uvádí-li totiž správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí, že určitou námitku posoudil na základě určité konkrétní listiny založené ve správním spise jako nedůvodnou, je tím zcela zřejmé, že této listiny muselo být použito jako podkladu pro rozhodnutí, zvláště je-li v odůvodnění rozhodnutí příslušná studie identifikována zcela konkrétně datem zpracování a jmény jejich zpracovatelů.

V naprostém rozporu s textem rozhodnutí stavebního úřadu je pak tvrzení žalobce, že v něm není ani zmínka o podkladech pro rozhodnutí, když výčet podkladů pro rozhodnutí zabírá polovinu strany 7 a téměř celou str. 8 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Konkrétní listiny, kterých jako podkladu pro rozhodnutí stavební úřad použil při vypořádání námitek žalobce, pak stavební úřad zmiňuje opakovaně i přímo v pasáži rozhodnutí vztahující se k odůvodnění rozhodnutí o námitkách žalobce (pasáž na str. 13 uprostřed). Rozhodnutí stavebního úřadu tedy v tomto ohledu nelze naprosto ničeho vytknout a uvedené tvrzení žalobce je zcela liché.

Lze tedy shrnout, že žalobce v odvolání poukazoval na určité hmotněprávní dotčení ve svých právech (zastínění jeho nemovitostí) a v této souvislosti poukazoval také na (domnělou) procesní vadu, která se k této jeho námitce vztahuje. Žalovaný se pak s jeho námitkou vypořádal pouze po věcné stránce a nevěnoval pozornost její procesní stránce. V tomto ohledu se nicméně jednalo o námitku zcela lichou, jejíž rozpornost s textem prvoinstančního rozhodnutí je zřejmá na první pohled. Je třeba říci, že ne každá procesní vada je důvodem ke zrušení správního rozhodnutí (ať již odvolacím správním orgánem na základě odvolání nebo správním soudem na základě podané správní žaloby), vždy je třeba vážit, zda se jednalo o vadu, která měla nebo alespoň mohla mít reálný dopad do hmotných práv účastníků řízení. Žalobce nyní v žalobě vůbec netvrdí, jakým způsobem se údajné neuvedení podkladů pro rozhodnutí negativně projevilo v jeho právech a navíc jde o námitku očividně lichou. Rušit za této situace žalobou napadené rozhodnutí jen z toho důvodu, aby se žalovaný vypořádal s námitkou, že prvostupňové rozhodnutí trpí vadou, ačkoli rozhodnutí stavebního úřadu touto vadou očividně netrpí, a žalobce ani netvrdí, že jím tvrzená (avšak očividně neexistující) vada mohla mít do jeho hmotných práv jakýkoli dopad, by bylo naprostým formalismem, který by

s ochranou veřejných subjektivních práv žalobce neměl nic společného, nehledě na to, že by tím bylo (zcela zbytečně) zasaženo do práv, která stavebník na základě přezkoumávaného rozhodnutí nabyl.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu